

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **A. A.**, nar. X., v meste Š., Č., R. F., naposledy bytom v zahraničí R., Š., Č., t. č. Ú. v B. B., zastúpený M. Š., advokátom, M., Ž., proti odporcovi: **M.V.S.R., M.Ú.**, B., P., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-2245/PO-Ž/2007 zo dňa 10. decembra 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Saz 13/2007-68 zo dňa 1. apríla 2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Saz 13/2007-68 zo dňa 1. apríla 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2245/PO-Ž/2007 zo dňa 10.12.2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu a podľa § 20

ods. 4 zákona o azyly rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do R. F.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Zástupcovi navrhovateľa priznal hotové výdavky a odmenu za zastupovanie vo výške 11.691 Sk, ktoré zaplatí štát prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach. Krajský súd súčasne rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azyly, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd poukázal na to, že v prípade navrhovateľa išlo o jeho druhú žiadosť. V konaní o prvej žiadosti ako dôvod uviedol zlé životné podmienky, avšak pred rozhodnutím o prvej žiadosti opustil azylové zariadenie, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené. Pri opakovanej žiadosti uviedol ako dôvod obavu o svoj život v krajine pôvodu z dôvodu jeho účasti v čečenskej vojne, kedy zásoboval čečenských bojovníkov stravou a liekmi, v dôsledku čoho sa dostal v roku 1995 na zoznam ľudí pomáhajúcim bojovníkom. Táto skutočnosť mala byť dôvodom jeho zadržania v roku 2005. Krajský súd uviedol, že navrhovateľ sa sťažuje na celkovú nepriaznivú situáciu v krajine pôvodu, ktorá však sama o sebe nie je bez ďalšieho dôvodom pre udelenie azyly. Podľa krajského súdu nedôveryhodne vyznieva aj jeho tvrdenie o prenasledovaní z dôvodu jeho účasti v prvej čečenskej vojne vzhľadom na odstup 10-tich rokov od tejto udalosti. Z tohto pohľadu sa podľa krajského súdu javí súvislosť medzi jeho účasťou v prvej čečenskej vojne a tvrdým zadržaním zo strany štátnych orgánov Čečenka ako nanajvyš neppravdepodobná. Na viac nezrovnalosti v jeho výpovediach spochybňujú jeho dôveryhodnosť a z tohto pohľadu sa podľa krajského súdu javí úsudok odporcu o ekonomických motívoch jeho žiadosti ako správny.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno

hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že navrhovateľom vyjadrené obavy z celkovej nepriaznivej situácie nemožno zahrnúť pod pojem vážneho bezprávia vymedzeného v § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu, nakoľko navrhovateľ nemal v krajine pôvodu žiadne problémy, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohol byť prenasledovaný, nebolo proti nemu vedené trestné konanie a nebol predmetom záujmu polície alebo armády. Z týchto dôvodov preto podľa krajského súdu možno predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu nebude ohrozený jeho život a nehrozí mu mučenie, kruté, neľudské zaobchádzanie alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. V krajine pôvodu mu nebol uložený trest smrti, nie je predpoklad, že by mu takýto trest mohol byť uložený a rovnako nemožno konštatovať, že by bola po jeho návrate ohrozená jeho sloboda z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že vyhodnotenie jeho nedôveryhodnosti bolo založené na jeho rozporoch vo výpovediach. Rozpory však boli sú spôsobené podľa jeho názoru nepresnosťami v tlmočení, resp. v nesprávnom tlmočení. V tejto súvislosti uviedol, že odporca dňa 3.12.2007 a polícia dňa 7.2.2007 použili na tlmočenie osoby, ktoré v zozname tlmočníkov nie sú zapísané. Aj v prípade, kedy podľa zápisu dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 9.2.2007 bol použitý súdny tlmočník, nie je celkom zrejmé o akého tlmočníka išlo, pretože kým na pôvodnej strane je uvedený Mgr. V., v závere dotazníka je uvedený PhDr. Š. U..

Navrhovateľ uviedol, že o azyl požiadal preto, že bol zobraňovaný na výsluch ľuďmi pracujúcimi pre vládne bezpečnostné sily, pričom bol bitý a mučený a obáva sa, že by k takémuto konaniu mohlo dôjsť aj v budúcnosti. Obáva sa prenasledovania z národnostných dôvodov, resp. zastávania určitých politických názorov.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že dôvody jeho žiadosti o azyl vzhľadom na situáciu v krajine pôvodu zakladajú minimálne dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany, resp. rozhodnutia o tom, že v jeho prípade existuje prekážka administratívneho vyhostenia.

Na základe uvedené navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. K namietanému tlmočeniu v priebehu administratívneho konania uviedol, že v čase konania pohovoru s navrhovateľom dňa 3.12.2007, nebolo možné zabezpečiť tlmočníka zapísaného v zozname a odklad pohovoru, vzhľadom k tomu, že sa konal v Ústave na výkon väzby v B. B. by bol spojený s neprimeranými nákladmi, preto bola správnym orgánom ustanovená tlmočička PhDr. O. K., ktorá v uvedený deň zložila sľub tlmočenia v súlade s § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z. takýto postup je podľa odporcu v súlade s § 15 ods. 1 písm. b/ predmetného zákona. Navrhovateľ pritom v zápisnici potvrdil, že tlmočičke rozumie.

Tvrdenia navrhovateľa, že dňa 9.2.2007 boli pri spisovaní dotazníka použité dvaja tlmočníci Mgr. V. a Š. U., nie je podľa odporcu pravdivé, pretože dňa 9.2.2007 je na dotazníku podpísaný súdny tlmočník Mgr. I. V., kým súdny tlmočník PhDr. Š. U. je uvedený na zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 20.2. 2007.

Odporca napokon zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.8. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle v znení účinnom do 31.12.2007 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine

a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí(ods.1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany

podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v znení účinnom do 31.12.2007 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky

ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (ktoré získal z nasledovných zdrojov: Newsweek-25.9.2006, Chechnya free- 29.11.2006, 30.1.2007,16.2.2007, Newsletter- 3/2007, SME-9.3.2007, Le Monde diplomatique- 9.5.2006, ďalej zo Správy MZV USA o dodržiavaní ľudských práv za rok 2006 zo dňa 6.3.2007, správy organizácie Human Rights Watch- Rozšírená prax mučenia v Čečenskej republike z 13.11.2006, IHF správy 2007, Ruská federácia, 27.3.2007, Švajčiarsky Spolkový úrad pre utečencov- 17.5.2004), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 9.2.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol, že má strach žiť v Čečensku, pretože súčasnú kadyrovskú vládu tvoria bývalí bojovníci rusko-čečenskej vojny a prenasledujú tých, ktorí voľakedy bojovali, žili spolu v horách. Teraz prešli na druhú stranu, ruská strana im poskytuje autá, zbrane a peniaze. Často sa stávalo, že kadyrovci robili razie po domoch. Bol pri raziách predvedený, lebo ho podozrievali z pomoci čečenským bojovníkom, ktorí sú v horách, ale po vypočutí bol po nejakom čase prepustený. Navrhovateľ uviedol, že sa osobne nezúčastnil ďalších bojov, ale pomáhal im materiálne, dodával im múku, mäso, odevy. Vyjadril obavu, že takáto situácia by sa mohla zopakovať po návrate do krajiny pôvodu.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania pred odporcom zo dňa 20.2.2007 vyplýva, že navrhovateľ na otázku, kedy, kým, akým spôsobom a na ako dlho bol zadržaný, uviedol, že bol zadržaný jedenkrát príslušníkmi protiteroristického centra(ATC) v októbri 2006, tak, že urobili raziu v jeho dome, dali mu vrece na hlavu, hodili ho do neznámeho auta a odviezli ho na neznáme miesto (podľa jeho názoru to bola policajná stanica v meste Š.), začali ho biť rukami a nejakými predmetmi, kopali doňho. Nevie kto ho bil, lebo mal na hlave vrece. Pýtali sa ho, či počas vojny (nepovedali či počas prvej alebo druhej) bojoval a chceli vedieť, kde sa ukrývajú členovia odbojových skupín a kde ukrývajú zbrane. Povedal im, že nebojoval, má ženu a deti a vymyslel si, že počas vojny bol v Dagestane. Ich fyzický nátlak sa stupňoval, pretože vedeli, že bol účastníkom odboja, avšak nemali žiadne dôkazy. Po štyroch dňoch ho prepustili s tým, že sa mu vyhrážali, že dôkazy o jeho odbojovom činnosti nájdu a potom si to všetko odskáče.

Dňa 5.3.2007 navrhovateľ svojvoľne opustil azylové zariadenie a dňa 26.3.2007 rozhodnutím ČAS: MU-250/PO-Ž-2007 odporca zastavil konanie o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle.

Navrhovateľ bol dňa 4.10.2007 vrátený zo Spolkovej republiky Nemecko na územie SR, dňa 3.12.2007 bol v priestoroch ÚVV B.B. vykonaný vstupný pohovor s navrhovateľom, ktorého bolo potrebné podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle považovať za žiadateľa o azyl.

Navrhovateľ počas pohovoru uviedol, že pomáhal ľuďom, brániacim Č. (bojovníkom). Dostal sa na zoznam ľudí, ktorí podporovali bojovníkov v roku 1995. Jedenkrát ho z domu (v roku 2005) zobrali nevie uviesť kam. Z rozprávania vrstovníkov sa dozvedel, že bol v Gudermese, kde ho dovezli s vrecom na hlave, bol bitý, nechceli (ruská protiteroristická skupina), od neho nič vedieť. Na druhý deň ho dovezli domov, vie, že bol prepustený na základe výkupného. V roku 1996 bol na ulici udretý pažbou do hlavy nejakým Čečencom, na uniforme mal ATC, zlomil mu lícnu kosť, stratil vedomie a dovezli ho na stanicu v Š., kde mu v chaose povedali, že má ísť domov, ale má sa vrátiť o jednu hodinu. Hneď ako sa vrátil domov, zobral ženu a dieťa a odcestoval do Dagestanu. Tam bol do novembra 2006, kedy odviezol manželku a dieťa späť.

Na otázku prečo o zranení nehovoril počas pohovoru dňa 9.2.2007 uviedol, že to nevie vysvetliť a na otázku prečo počas pohovoru 9.2.2007 uvádzal, že bol zadržaný 4 dni počas výsluchu, uviedol, že v princípe hovoril pravdu, len to chcel trochu prikrášliť.

Zo zápisnice zo dňa 3.12.2007 ďalej vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že sa narodil v meste Š., kde býval v rodinnom dome až do odchodu z krajiny pôvodu. Okrem tohto miesta nikde inde nebýval. Na otázku aby vysvetlil, prečo v pohovore dňa 20.2.007 uviedol, že býval na Ukrajine, odpovedal, že tam nikdy nebol a nevie, prečo to povedal. V zápisnici zo dňa 3.1.2007 uviedol, že základnú vojenskú službu nevykonával. Na otázku aby vysvetlil, prečo v pohovore zo dňa 9.2.2007 uviedol, že slúžil od roku 1994 do 1996 v čečenských ozbrojených zložkách, uviedol, že to nepovedal a možno úmyselne klamal, lebo nechcel byť vrátený domov.

V zápisnici zo dňa 3.12.2007 uviedol že má jednu sestru, počas pohovoru zo dňa 9.2.2007 uviedol, že nemá žiadnych súrodencov. Na otázku objasnenia rozporov vo výpovediach uviedol, že to, čo hovoril vtedy, si vymyslel, lebo musel povedať niečo také, aby ho nevrátili na Ukrajinu.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca venoval náležitú pozornosť uvedeným rozporom vo výpovediach navrhovateľa a tieto podrobne popísal. Je nesporné, že pre účely posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl bolo potrebné vychádzať najmä z obsahu zápisnice o výsluchu navrhovateľa zo dňa 3.12.2007, odporca však nepochybil, keď pri posúdení jeho dôvodov o azyl, sa zameral na rozpornosť údajov uvedených navrhovateľom počas pohovoru dňa 3.12.2007 (v porovnaní s výpoveďami zo dňa 9.2.2007 a 20.2.2007), ktoré ani podľa odvolacieho súdu nebolo možné považovať za zanedbateľné a ktoré vytvárajú celkový obraz o dôveryhodnosti navrhovateľa.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal proti posúdeniu jeho osoby ako nedôveryhodnej. K tejto námietke považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že konanie o azyl je osobitě najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi závisí predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo

len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, napokon navrhovateľ sám priznal účelovosť zmeny údajov týkajúcich sa osobných pomerov (počet, resp. existencia súrodencov), ako aj dôvodov pre ktoré žiadal udeliť azyl.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Odvolačí súd sa v tejto súvislosti považoval námietku navrhovateľa uplatnenú v odvolaní proti rozsudku, podľa ktorej rozpory vo výpovediach boli spôsobené nesprávnym tlmočením, resp. použitím tlmočníkov, ktorí neboli zapísaní v zozname tlmočníkov, za nedôvodnú nie len vzhľadom na obsah samotnej výpovede navrhovateľa zo dňa 3.12.2007, ktorý pripustil, že vypovedal odlišne úmyselne, v snahe vyhnúť sa vráteniu na územie Ukrajiny. Z obsahu uvedených zápisníc navyše vyplýva, že navrhovateľ svojim podpisom potvrdil zrozumiteľnosť tlmočenia, pričom v postupe odporcu, ktorý pribral do konania tlmočníkov, ktorí po pribratí zložili sľub tlmočenia, nezistil odvolací súd žiadne pochybenie, naopak takýto postup nachádza oporu v § 15 ods. 1 písm. b/ zákona č. 382/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom

uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovet a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 19. augusta 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu